

Istoria ascunsă a versetului patruzeci — numărul nouăsprezece

A Doua Vaietare — Partea a șasea

Jeff Pippenger

2026-07-20

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa se completează reciproc, ceea ce înseamnă că împreună sunt desăvârșite.

„În Apocalipsa se întâlnesc și își găsesc încheierea toate cărțile Bibliei. Aici se află completarea cărții lui Daniel.” Faptele apostolilor, 585.

Împărățiile profeției biblice trebuie să constituie obiectul atenției studentului profeției, căci acolo este prezentată în principal istoria externă a zilelor de pe urmă.

„Cu mult mai bine este să învățăm, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, cauzele care guvernează ridicarea și căderea împărățiilor. Tineretul să studieze aceste relatări și să vadă cum adevărata prosperitate a națiunilor a fost legată de acceptarea principiilor divine. Să studieze istoria marilor mișcări reformatoare și să vadă cât de adesea aceste principii, deși disprețuite și urâte, iar susținătorii lor aruncați în temniță și pe eșafod, au triumfat chiar prin aceste jertfe.” Education, 238.

Istoriile sacre, fie că este vorba despre „marile mișcări reformatoare” sau despre „ridicarea și căderea împărățiilor”, sunt, în Cuvântul lui Dumnezeu, o chestiune de viață și de moarte. Pavel a consemnat în a Doua Epistolă către Tesaloniceni, capitolul doi, că aceia care nu iubesc adevărul și care, după aceea, primesc o lucrare puternică de rățacire, fac astfel deoarece au ales să respingă mesajul pe care Pavel l-a identificat în pasaj. Pasajul identifică relația dintre Roma păgână și Roma papală, care este, de asemenea, relația dintre Pergam și Tiatira și totodată relația dintre fier și lut, precum și relația dintre balaur și papalitate. Ridicarea Romei papale, reprezentată prin Tiatira, și căderea Romei păgâne, reprezentată prin Pergam, este un adevăr pe care îl urăsc aceia care primesc o lucrare puternică de rățacire.

În istoria mișcării millerite, disputa dintre milleriți și protestanți, care și-a găsit locul pe harta pionierilor din 1843, privea puterea istorică reprezentată prin „jefuitorii poporului tău” din versetul paisprezece al capitolului unsprezece din Daniel. Erau acești jefuitori ridicarea Romei păgâne, așa cum susțineau milleriții, sau era căderea seleucizilor, așa cum pretindeau protestanții?

„Każdemu narodowi, który pojawił się na scenie dziejów, pozwolono zająć jego miejsce na ziemi, aby można było zobaczyć, czy wypełni zamysł „Czuwającego i Świętego”. Proroctwo prześledziło powstanie i upadek wielkich światowych imperiów — Babilonu, Medo-Persji, Grecji i Rzymu. Z każdym z nich, podobnie jak z narodami o mniejszej potęgze, historia się powtarzała. Każdy miał swój okres próby, każdy zawiódł, jego chwała przeminęła, jego moc odeszła, a jego miejsce zajął inny....”

„Din ridicarea și căderea națiunilor, așa cum sunt făcute lămurite în paginile Sfintei Scripturi, ei trebuie să învețe cât de lipsită de valoare este simpla slavă exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, asemenea cărora lumea noastră n-a mai văzut niciodată de atunci,—putere și măreție care, pentru oamenii din vremea aceea, păreau atât de statornice și durabile,—cât de deplin a pierit! Ca „floarea ierbii” a pierit. Așa piere tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de planul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.” Education, 177, 184.

Istoria biblică este vedenia despre care Solomon a spus că, în lipsa ei, omul piere. Milleriții au recunoscut și au proclamat cei o sută cincizeci de ani reprezentați ca „cinci luni” în Apocalipsa, capitolul nouă, versetele cinci și zece, însă nu au cercetat în adâncime istoria reprezentată în capitolul nouă din Apocalipsa. Ei au identificat corect cele cinci luni din versetul zece, dar se pare că au crezut că, deoarece versetele cinci și zece conțin amândouă expresia „cinci luni”, aceasta reprezenta pur și simplu o accentuare a profeției despre chin, reprezentată în ambele versete. Acum se poate demonstra cu ușurință că, atunci când versetul cinci reprezintă „cinci luni”, acesta reprezintă o sută cincizeci de ani care au început la moartea lui Mahomed, în 632, și s-au încheiat în 782, odată cu umilirea împărătesei Irina a Imperiului Bizantin, sau a Imperiului Roman de Răsărit.

Pionierii au avut dreptate în aplicarea versetului zece la bătălia de la Nicomedia din 27 iulie 1299, ca început al unei perioade de o sută cincizeci de ani care s-a încheiat cu umilirea ultimului Constantin care a domnit la Constantinopol la 27 iulie 1449. Liniei peste linie, o perioadă de o sută cincizeci de ani identifică islamul mondial, așa cum este reprezentat atât de primul vai, islamul Arabiei, cât și de al doilea vai, islamul Turciei. Islamul care i-a umilit împreună atât pe împărat, cât și pe împărăteasă, identifică cucerirea de către islamul mondial a unei împărății care constă dintr-o femeie, reprezentată de Irina, și un bărbat reprezentat de Constantin cel din urmă.

În cei o sută cincizeci de ani care se încheie cu umilirea Irinei, islamul Arabiei preia controlul asupra zonei sau teritoriului Bizanțului, lăsând-o pe Irina într-o poziție atât de umilită, încât a fost silită să plătească tribut timp de trei ani, între alte împovărări. Când a avut loc umilirea lui Constantin cel din urmă, ea a marcat începutul unei perioade de patru ani care se încheie cu un asediu și cu răsturnarea capitalei Romei de Răsărit. În ambele cazuri a fost islamul: islamul arab pentru Irina și islamul turc pentru Constantin cel din urmă. În zilele din urmă, islamul mondial, așa cum este reprezentat de cei doi martori ai islamului arab și turc, prezentați în prima și a doua nenorocire, va lua mai întâi teritoriul, iar apoi capitala. Entitatea politică din zilele din urmă, reprezentată de Constantin al Romei de Răsărit, este căsătorită în mod simbolic cu entitatea religioasă din zilele din urmă, reprezentată de Irina Romei de Răsărit. Folosesc termenul de entitate politică și religioasă pentru a arăta că simbolul chipului fiarei apare mai întâi în Statele Unite și apoi în lume. Chipul fiarei este căsătoria simbolică dintre Constantin și Irina, care sunt amândoi umiliți prin pierderea teritoriului și a capitalei în fața islamului.

Căsătoria lor este identificată prin alinierea celor două istorii și a fost prefigurată prin căsătoria dintre Constantia și Licinius în 313, când a fost pus în aplicare Edictul de la Milano, iar biserica

simbolică a Smirnei s-a încheiat și a început biserica simbolică a Pergamului. Cei pe care Pavel îi identifică drept primind o puternică amăgire refuză să vadă mesajul de avertizare al lui Pavel, care include o lepădare de credință înainte ca omul fărădelegii să fie descoperit. Lepădarea de credință are loc în istoria Pergamului, iar omul fărădelegii a fost descoperit în 538, iar atunci a început biserica Tiatirei.

Niemand mag julle op enige wyse mislei nie; want dié dag sal nie kom tensy die afval eers kom en die mens van sonde geopenbaar word, die seun van die verderf nie; hy wat hom verset en hom verhef bo al wat God genoem word of wat aanbid word; sodat hy as God in die tempel van God sit en homself vertoon dat hy God is. 2 Thessalonicense 2:3, 4.

Историјата на источниот Рим дава двајца сведоци за пророчката вистина, која е претставена и во симболичниот однос на источниот Рим со западниот Рим. Во тој однос западниот Рим е црквата, а источниот Рим е државата. Рим е сојуз на црква и држава, претставен како железо и глина во втората глава од Даниел.

Un motiv pentru care se poate vedea în mod convingător că, în zilele de pe urmă, islamul mondial se ridică împotriva unei puteri reprezentate ca o combinație de biserică și stat, luându-i teritoriul și capitala, este susținut de alți doi martori din istoria sacră a capitolului nouă din Apocalipsa. Osman a cucerit teritoriul Nicomediei la 27 iulie 1299, iar apoi a cucerit teritoriul Niceei doi ani mai târziu, în 1301. Fiul său a cucerit cetatea-capitală a Niceei în 1331, iar același fiu a cucerit cetatea-capitală a Nicomediei în urma unui asediu de patru ani, care s-a încheiat în 1337. Pionierii au marcat data de 27 iulie 1299 în legătură cu Osman, dar nu au privit niciodată următoarea bătălie, bătălia pentru Niceea, ca pe al doilea pas istoric către întemeierea Imperiului Otoman. 27 iulie 1299 a fost primul pas dintre mai mulți pași pentru a se ajunge la legea duminicală. Primii doi pași ai islamului turcesc au identificat începutul unei profeții care s-a încheiat în 1449, apoi din nou în 1840, apoi din nou la 11 septembrie și apoi din nou la 31 decembrie 2023.

Primul dintre acei doi pași a marcat nu numai începutul celor o sută cincizeci de ani, ci a marcat și începutul a treizeci și opt de ani. El a început cu Osman luând teritoriul Nicomediei și s-a încheiat treizeci și opt de ani mai târziu, când fiul lui Osman a luat cetatea-capitală a Nicomediei, la sfârșitul unui asediu de patru ani, în 1337. Numărul treizeci și opt reprezintă „ridicarea”, iar pasul inițial, în care Osman a luat teritoriul, a marcat ridicarea islamului turcesc. În acel prim pas de treizeci și opt de ani, un asediu de „patru ani” marchează încheierea. La ultimul pas al celor o sută cincizeci de ani, umilirea este adusă, iar patru ani mai târziu, în 1453, este luată capitala Romei de Răsărit.

無論是1453年的鄂圖曼土耳其人,還是鄂斯曼之子於1337年攻取尼科米底亞、於1331年攻取尼西亞,在這三個事例中,每一座都城都曾在歷史上的某一時期作為東羅馬的都城.這三條線索都在指認對東羅馬的征服.這三條線索中的每一條,都指明伊斯蘭先征服東羅馬的領土,繼而征服其都城.這三座都城的名稱,全都與其所屬領土的名稱相同.這三條線索中的每一條,都有其分明的阿爾法與歐米伽歷史人物.在指明政教關係、並顯示皇帝與皇后同受伊斯蘭羞辱的同時,這種先知性的羞辱也將它們的線索與西羅馬聯繫起來;西羅馬也曾於330年因君士坦丁大帝捨羅馬城而擇君士坦丁堡,受到羞辱.西羅馬最後的羞辱發生於476年,隨著最後一位皇

帝的終結,此後便繼續迅速衰落.

Roma de Apus, în raport cu Roma de Răsărit, era biserica; Răsăritul era statul. Umilință la început, în 330, apoi umilință în 476, și apoi în 782, iar apoi din nou în 1449. O linie a umilinței care începe cu împărțirea unei împărății, urmată în 476 de umilința pierderii împăratului și, prin urmare, a imperiului, pentru ca apoi islamul să aducă umilință mai întâi asupra teritoriului Răsăritului în 782, iar apoi asupra capitalei Răsăritului în 1453.

Исламът в библейското пророчество извежда наяве линията както на източния, така и на западния Рим, а светлината, която ислямът произвежда днес, е в съгласие с нея, но отива далеч отвъд онова основополагащо осветление относно исляма, каквото то беше за милеритските пионери. Времето на изпитание, започнало през 2024 г. с въпроса кои са „разбойниците измежду твоя народ, които утвърждават видението“, беше алфата на периода на изпитание; а сега, в края на периода на изпитание, светлина от темата за исляма в девета глава на Откровението прибавя свидетели за западния и източния Рим, които никога не бяха разглеждани до тези настоящи последни дни.

Liniile profetice ale Islamului, reprezentate în capitolele nouă până la unsprezece, reunesc liniile istoriei aflate în versetele zece până la șaisprezece din Daniel unsprezece, oferind mărturii care se leagă de linii deja aflate în discuție în aceste articole. Dar în cadrul ilustrației profetice a ridicării Islamului se află și ridicarea atât a mișcării Millerite, cât și a mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii. Două perioade de câte patru ani, așezate ferm în interiorul profețiilor de timp din Apocalipsa nouă și ca parte a acestora, aduc mărturie despre cei patru ani din 1840 până în 1844. În 1844, timpul profetic nu mai este, astfel că perioada simbolică de patru ani este definită prin caracteristicile ei profetice, nu prin timp. Prima perioadă de patru ani identifică Islamul cucerind Nicomedia, fosta capitală romană de răsărit, în 1337, la treizeci și opt de ani după ce tatăl său cucerise teritoriul. A doua perioadă de patru ani identifică umilirea conducătorilor politici și religioși ai Romei de răsărit în 1449, adusă de Islam, iar a treia perioadă de patru ani identifică o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu, atunci când îngerul care a luminat pământul cu slava sa a coborât la 11 august 1840.

Istoria millerită a primului și a celui de-al doilea înger se aliniază cu istoria celui de-al treilea înger în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea lucrare finală de sigilare este ștergerea păcatului; ea este unirea Dumnezeirii cu omenirea și are loc în timpul unui război adus de islam.

Și a deschis adâncul; și din adânc s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat din pricina fumului adâncului. Și din fum au ieșit pe pământ lăcuste; și li s-a dat putere, așa cum au putere scorpionii pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:2–4.

Desăvârșita împlinire a fiecărei profeții are loc în zilele din urmă, astfel că acest pasaj identifică sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Profeția despre Islam din Apocalipsa nouă oferă cheia istorică pentru a reuni, în istoria care a culminat la 11 august 1840, când Islamul a fost

restrâns, cea mai completă ilustrare a puterii care întemeiază viziunea. Din acel punct, mărturia din Apocalipsa nouă s-a extins în capitolul zece și în istoria primului și celui de-al doilea înger. Apoi, în capitolul unsprezece, al treilea vai sosește pe neașteptate la legea duminicală, moment în care începe marea strigare a celui de-al treilea înger. Capitolul nouă este cheia Islamului în organizarea ridicării și căderii împărățiilor prezentate în Daniel și în Apocalipsa. Capitolele zece și unsprezece identifică experiența celor o sută patruzeci și patru de mii de fecioare înțelepte. Capitolul nouă identifică simbolul care întemeiază viziunea exterioară, iar capitolele zece și unsprezece identifică viziunea interioară asociată cu urmarea Mielului în Locul Preasfânt.

Capitolul zece din Apocalipsa se deschide cu Hristos ca îngerul cel puternic care coboară având o cârtică deschisă. Acest eveniment s-a împlinit la 11 august 1840, la încheierea profeției din Apocalipsa nouă, care identifică trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Apocalipsa zece prezintă istoria în continuare până când solia a devenit amară în pânțele lui Ioan, la 22 octombrie 1844. Cei patru ani dintre 1840 și 1844 încep cu venirea primului înger și se încheie cu venirea celui de-al treilea înger. Acei patru ani care au urmat după împlinirea de la 11 august 1840 au fost preînchipuiți de patru ani, din 27 iulie 1449 până în 1453, la începutul celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Ambele perioade de patru ani se aliniază cu cei patru ani ai asediului Nicomediei, din 1333 până în 1337. În mod simbolic, Roma de Răsărit a fost cucerită de Islam de trei ori. Prima dată a fost la asediul Niceei, în 1331, apoi la asediul de patru ani al Nicomediei, în 1337, iar apoi la asediul Constantinopolului, în 1453.

Diocletian a împărțit în mod legal Roma în răsărit și apus în 393, iar Constantin a împărțit profetic Roma în răsărit și apus în 330. În 395, la moartea împăratului Teodosie I, imperiul a fost în mod formal și permanent împărțit, când el a lăsat prin moștenire răsăritul și apusul celor doi fii ai săi. Biserica Catolică s-a împărțit în răsărit și apus în 1054, la „marea schismă”. Împărțirea a fost treptată, așa cum a fost și decăderea care a urmat. Împărțirea rămâne până în chiar ziua de astăzi. În decurs de cincizeci de ani de la acea dată, biserica apuseană din Roma a început aproximativ două sute de ani de cruciade împotriva Islamului. Roma apuseană a căzut când și-a pierdut ultimul împărat în 476. Roma răsăriteană a căzut în 1453. Roma papală a căzut în 1798. Roma păgână s-a împărțit în răsărit și apus în 393, 330 și 395. Roma papală s-a împărțit în răsărit și apus în 1054. Sora White identifică ridicarea și căderea împărățiilor ca un punct principal de referință în studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

Împărățiile care sunt aduse la lumina istoriei din capitolul nouă al Apocalipsei întăresc argumentul că Roma este cea care stabilește viziunea. Legătura profetică dintre Islam și cei o sută patruzeci și patru de mii constituie dovada soliei strigătului de la miezul nopții, care a fost prefigurată de Hristos intrând călare în Ierusalim pe un măgar, fiind reprezentată printr-o profeție de timp care a început în vremea primei vai, a continuat în a doua parte a profeției, în a doua vai, și și-a atins împlinirea în istoria de patru ani în care mișcarea millerită a primului și a celui de-al doilea înger a început odată cu împlinirea acelei chiar profeții. Profeția a început cu simbolul „treizeci și opt și doi de ani” (1299 și 1301) de ani, marcând ridicarea Islamului, și s-a încheiat cu simbolul „treizeci și opt și doi de ani” (1838 și 1840), marcând ridicarea milleriților.

În 1844, la încheierea perioadei de patru ani a milleriților, care fusese prefigurată de asediul din 1333 până în 1337 și de perioada 1449 până la asediul din 1453, timpul profetic nu mai trebuia să fie aplicat. Înălțarea steagului celor o sută patruzeci și patru de mii este legată în mod direct de profeția în care Islamul este înălțat.

Iuda, tu ești acela pe care frații tăi îl vor lăuda; mâna ta va fi pe grumazul vrăjmașilor tăi; fiii tatălui tău se vor pleca înaintea ta. Iuda este un pui de leu: de la pradă, fiul meu, te-ai suit; s-a ghemuit, s-a culcat ca un leu, și ca o leoaică bătrână; cine-l va scula? Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuitor dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și de El vor asculta popoarele. El își leagă mânzul de viță și mânzul măgăriței sale de viță cea aleasă; și-a spălat veșmintele în vin și hainele în sângele strugurilor: Ochii lui vor fi roșii de vin, și dinții lui albi de lapte. Geneza 49:8–12.

Cei o sută patruzeci și patru de mii reflectă în chip desăvârșit caracterul lui Hristos, iar Hristos este, printre alte reprezentări simbolice, „vița aleasă”. Ismael este identificat în Geneza 16:12 ca un om „sălbatic”.

Și el va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi.

Cuvântul tradus prin „sălbatic” este măgarul sălbatic arab. Reprezentanții lui Hristos în zilele din urmă călăresc pe solia măgarului sălbatic arab, măgarul pe care Hristos a intrat călare în Ierusalim, măgarul care, în cele din urmă, a vorbit după ce Balaam l-a lovit a treia oară. Solia care a împuternicit prima solie îngerească în 1840 nu a văzut o profeție relevantă și importantă de o sută cincizeci de ani chiar în istoria profetică în care era situată solia ce a împuternicit mișcarea. Ei nu au văzut două perioade de câte patru ani în aceeași profeție de timp, perioade care prefigurau istoria din 1840 până în 1844. Leul din seminția lui Iuda descoperă acum lumină din „căile cele vechi” care nu a mai fost văzută niciodată înainte și este o lumină în armonie cu acea lumină care se descoperă din 31 decembrie 2023. Ea înlătură orice îndoială cu privire la faptul că Islamul este cel care lovește Nashville. Lumina iluminează simbolul Romei, devenind astfel o afirmație omega la controversa alfa din 2024 cu privire la tâlharii poporului tău și este, de asemenea, simbolul omega al argumentului asupra aceleiași simbol chiar în istoria millerită. Ea identifică faptul că Islamul din profețiile de timp ale Apocalipsei nouă este solia externă în timpul istoriei interne a timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Predăm acest fapt de ceva vreme, dar acum poate fi demonstrat pe o singură linie care începe în Apocalipsa nouă și se încheie în Apocalipsa unsprezece. A treia perioadă de patru ani legată de profeția de timp a Islamului, care s-a împlinit din 1840 până în 1844, ilustrează timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Prin marele cutremur din Apocalipsa unsprezece, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt ridicați ca un steag.

În Ezechiel treizeci și șapte, ridicarea poporului lui Dumnezeu ca o oaste este un proces în două etape, care fusese prefigurat prin crearea lui Adam. Mai întâi, Adam a fost întocmit din țărână, apoi Hristos a suflat în el suflarea de viață. În Ezechiel, prima prorocie formează trupurile moarte, dar ele sunt încă moarte. Apoi, cele patru vânturi sunt suflate peste trupuri, iar ele se ridică ca o oaste puternică. Numerele treizeci și opt și patruzeci reprezintă aceste două etape.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

După aceea era un praznic al iudeilor, și Isus S-a suit la Ierusalim. Și este în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, o scăldătoare, numită în limba evreiască Betesda, având cinci pridvoare. În acestea zăcea o mare mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger se cobora la vreme hotărâtă în scăldătoare și tulbura apa; iar cel dintâi care intra în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală ar fi fost cuprins. Și era acolo un om care avea o neputință de treizeci și opt de ani. Isus, văzându-l zăcând și știind că era așa de multă vreme, i-a zis: „Voiești să te faci sănătos?” Bolnavul I-a răspuns: „Doamne, n-am pe nimeni care, atunci când se tulbură apa, să mă bage în scăldătoare; și până vin eu, altul se coboară înaintea mea.” Isus i-a zis: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă.” Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a ridicat patul și umbla. Și în ziua aceea era Sabatul. Ioan 5:1–9.

Sculați-vă acum, am zis eu, și treceți pâraul Zered. Și am trecut pâraul Zered. Și timpul în care am venit de la Cades-Barnea, până am trecut pâraul Zered, a fost de treizeci și opt de ani; până când toată generația oamenilor de război a fost nimicită din mijlocul taberei, după cum le jurase Domnul. Deuteronomul 2:13, 14.